

LA ESQUELLA
DE LA
TORRATXA

PERIÓDICH SATÍRICH
HUMORÍSTICH, ILUSTRAT Y LITERARI
DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SEMANA

10 céntims cada número per tot Espanya
Números atrassats 20 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ
LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 3 pessetas,
Cuba y Puerto-Rico, 4.—Estranger, 5

INTERIORS CELEBRES

Lo novelista francés J. Ohnet en son despaig.

CRÓNICA

L' Ajuntament reformat á mitjas desde 'l primer d' any, en virtut de las eleccions de Desembre (y 'n dihem *eleccions* porque alguna cosa n' hem de dir), sembla que 's decideix á entrar pel camí recte, revelant alguns dels elements que 'l componen desitjos de treballar y bona voluntat.

No serém nosaltres qui escatimém los elogis á tots quants regidors los mereixin, per més que, ab tota franquesa, hem de confessar que de moment ens fa una mica d' admetlla que 'l periódich que avuy més se distingeix en lo maneig del incenser, siga precisament *El Diluvio*, digne fill y successor de D.ª Salvadora, qu' en materias municipals y altrás materias, tothom sab de sobras de quin peu coixeja.

Y no es que volguém dir ab lo popular epigrama castellá: «Si el necio aplaude, peor»; porque 'ls *necios* podrian considerarse ofesos ab la comparació; pero 's tracta de un periódich qu' en moltes ocasions ha contribuít també al desgavell municipal, tenint á algú dels seus redactors en funcions activas de regidor, encare que sense venera, y per lo tant tenim motius de sobras per mostrar-nos escamats.

Lo que importa averiguar son los móvils á que puga obehir lo gran consúm de sabó que fá actualment *El Diluvio*, y aixó ab lo temps tal vegada arribi á saberse.

De totas maneres no sería extrany que 'l Sr. Collaso sufrís més tart ó més d' hora la mateixa infausta sort que va cabre als Srs. Maciá y Bonaplata y Porcar y Tió. També al principi 'ls dirigí grans elogis; pero després va deixarlos que no eran bons ni pels gossos. Quan lo barber de la plassa Real los tingué ben ensabonats, en lloch de afeytarlos, los degollá.

Lo Sr. Collaso, qu' es com tothom sab, una persona simpática y apreciable, farà molt bé en no apartar l' atenció de aquest recort. Si 'ns ha de creure á nosaltres, que no li volém cap mal, deixis ensabonar tot quant vulga *El Diluvio*; pero aixís que veji qu' obra la navaja, alsis resoltament del silló y dígui:

—Vosté no m' afayta. Té molt mala má per manejar aquesta eyna.

* * *

Fins ara la bona voluntat de l' administració Collaso 's revela en un augment en la recaudació dels consúms y del escorxador.

Ja insinuarem en lo número anterior que ab un augment paregut se revelá també la bona voluntat d' altrás administracions anteriors, apenas entradas en funcions.

Aixó vol dir, penetrant la qüestió á fondo, que 'ls consúms y 'l escorxadors son dos fonts d' ingressos que rajan més ó rajan menos, á voluntat de las personas encarregadas de vigilarlas. Los tals encarregats acostuman á mostrar lo desitj de fer quedar bé á las administracions novas. També las hi donan sabó á la séva manera.

—Mirin—áiuhén—desde que hi son vostés, com aumentan los ingressos. Avuy, 4,000 pessetas; ahir, 3,500; avants d' ahir, 3,000 d' augment. ¿Están satisfets?

Y 'ls administradors nous se contentan ab un resultat tan halagador per ells, sense cuidar-se de practicar averiguacions, que podrian ser molt interessants.

Com per exemple:

L' any passat, en la mateixa fetxa ¿no estavan

encarregats de aquests serveys los mateixos funcionaris? ¿No tenian y disposavan dels mateixos medis que ara? ¿A qué vé, donchs, una diferencia tan considerable en la recaudació? ¿Es possible que ningú puga creure que per la bona cara dels regidors nous, y en senyal d' alegría, 'ls barceloníns menjin més carn y 'ls introductors d' articles se decideixin á entrar més especies subjectas al pago de consúms?

Donchs aquí, per forsa, té d' haverhi gat amagat, y 'l gat es lo que s' ha de descobrir, porque aqueix gat tal volta val més que 'l mateix augment momentáneo.

¿Es factible que 'ls qu' están als fieltos únicament per aforar tot lo que 's presenta bonament, pugan concedir certas ventatjas als introductors d' especies, sempre que las introduheixin en grans quantitats, sols pel gust d' augmentar lo rendiment diari, com s' assegura que s' ha fet més de una vegada que ha convingut?

Procurin averiguarho 'ls regidors, si es que creuen que han d' exercir una fiscalisació personal y continua. L' altre dia 'ls Srs. Vivó y Ravetllat van fer una parada á l' estació de Fransa y al Born, y van agafar peix. Ab sols la séva intervenció en las operacions de aforo, la recaudació per aquest concepte vá quintuplicar. ¿No indica aquest fet l' existencia contínua de grans defectes, de grans vicis, tal vegada de alguna cosa pitjor?

No seré jo qui no prodigui 'ls majors elogis als regidors que 's desvetllan vigilant als empleats que manejan diners; pero es molt trist que 'ls que ocupan un cárrech públich gratuit, tingan de sustituir per falta de confiança, als que cobran sou per exercir aquesta mateixa fiscalisació.

Ab lo que han fet los Srs. Vivó y Ravetllat se descubreix un mal grave; pero no 's cura, á no ser que á cada fieltat s' hi coliqui un regidor d' estaqueta continua, montant la guardia é intervenint totas las operacions, y encare aixís, los regidors que s' avinguessin á prestar aquest delicat servey, haurian d' estar adornats de las mateixas condicions de intatxable honradés que reconeixém gustosos en los Srs. Ravetllat y Vivó.

Y aixó tal vegada seria lo més difícil, desde 'l moment qu' en la Casa Gran pot haverhi socios qu' en lloch de vigilar ells, mereixen que 'ls vigilin.

* * *

Una gran cosa seria tapar totas las filtracions que puga haverhi en los conductos dels ingressos; pero aixó no basta, per montar una bona administració.

Aixís com no tot lo que 's recauda arriba á la caixa, no tot lo que de la caixa surt, s' inverteix íntegrament en los serveys de la ciutat.

Totas las poblacions ben administradas, posseheixen unas tarifas detalladissimas de preus unitaris, per medi de las quals se sab lo valor de tots los articles relacionats ab l' art de la construcció. En alguns punts, com á Marsella, gosan de tal autoritat los preus de aqueixas tarifas, que fins los tribunals se valen d' ellas per dirimir totas las diferencias que surgeixen entre 'ls constructors y 'ls particulars. Los preus consignats en las tarifas serveixen de norma en totas las subastas y concursos municipals y aixís son totalment impossibles los xanxullos, ni 'l fer pagar 100 lo que val 10.

Trasmeto aquesta idea al Sr. Collaso y Gil. Consulti las tarifas de Paris y las de Marsella, y veurá cuanta previsió hi ha acumulada en los indicats traballs, que son la base de tota administració bona y honrada.

EL DILUVIO Y L' ARCALDE

Per ara no fa més qu' ensabonar-lo: veyám si quan se posi á afeytarlo 'l tallará.

Ab aixó y ab assegurar lo pago puntual dels seus serveys als que treballin per la Casa, s' obtindrien ventatjas immensas, majors que las que alcanza qualsevol particular que fá obras, apu-

rantho tot, y acudint als industrials que ho fan millor y més barato.

Lo pago puntual depén de que no 's fassa més de lo que bonament puga ferse, tenint la séva con-

signació especial y marcada en lo pressupost. Permetre que s' administri á la babalá, gastant á dreta y esquerra, sense tó ni só, ab l' idea de saldar lo déficit que resulti ab una nova emissió de láminas, es una font de despilfarro y de immoralitat.

Obrar aixís equival á exclur dels serveys del Ajuntament á tots los industrials y empressaris serios é incapassos de prestarse á certs abusos. Obrant ab regularitat y ab equitat no hi hauria motiu pera dir:

—Com que 's tarda á cobrar, y 's paga ab láminas, y ademés devegadas s' ha d' untar perque la cosa marxi, aquesta es la causa de que al Ajuntament tot li costi 'l doble que als particulars.

***

Y ara una idea final, que també la regalo al senyor Collaso, per lo que puga servirli.

La publicació de un *Butlletí municipal*, que dongués compte al dia de totes las operacions de la casa, costaria poch diners, sobre tot si l' impressió no s' encarregava á determinada imprenta y 's treya á subasta.

En lo *Butlletí*, á part dels anuncis y del extracte de las sessions y dels acorts, deuria figurarhi la nota detallada de tots los ingresos y de tots los gastos, per insignificants que fossen, totes las contractas que 's realisessin y l' estat diari de la caixa. Ab l' abundancia de publicitat, la bona administració no hi perdria res.

Llavoras se lograria lo que may s' ha pogut lograr per complert, ó siga que las parets de la Casa Gran siguessin de cristall. Tots los barcelonins s' interessarian per la cosa pública, y á lo menos tindrian fonament totes las censuras y tots los elogis que 's dirigissen als administradors de la Ciutat.

P. DEL O.

BUSCANT DONA

SONET

«Roda 'l mon y torna al Born»

Duptant de ton amor, Roseta hermosa,
un jorn vareig deixarte abandonada,
llessantme en busca de donzella honrada
que ab mí volgués unir-se per esposa.

Un àngel vaig trobar ¡un àngel, Rosa!
que prompte fou de mí muller aymada
gosant ab ella ditxa tan preuhada
com ja cap ser humá en aquest mon gosa.

Mes ¡ay! aquell plaher que creya etern,
per ma dissort molt prest se va enfosquir
convertintse ma casa en un infern.

Y l' àngel ab que un dia 'm vaig unir,
després de celebrat lo matrimoni,
vaig veure ¡trist de mí! qu' era un dimoni.

VALLESÁ.

NIT DE PRESSA

—Mare, aquest vespre probablement no vindré á sopar.

—¡Y aixó!

—Hi ha una feyna que s' ha d' acabar avuy per forsa; un dol... La mestressa 'ns ha dit que per no perdre temps soparíam allà, ab una esgarrapada.

—¿A quína hora plegarás, donchs?

—¡Oh! Quedantnos á vetllar d' aquesta manera, pot contar qu' es qüestió de tota la nit. Lo més

possible es que no vingui fins demá dematí á primera hora... á las sis y mitja... á las set...

—¡Mare de Deu!... En fi, ara qu' ets jova, treballa. Pero desseguida que puguis, plega. No m' agrada que perdis tota la nit.

—Bueno, pássiho bé.—

La Quimeta 's nuha 'l mocador del cap ab una llestesa admirable y se 'n va canturrejant escalas avall.

Cinquanta passos més enllá de casa séva 'l xicot está esperantla.

—¿Cóm ha anat?—pregunta 'l jove ab interés:—¿podrás venir?

—S' ho ha empassat tot com qui menja crema—respon la Quimeta ab una rialla encisadora.

—¿Y la roba?

—No tinguis por: tot está preparat á casa de la Emilia.—

La parella segueix caminant, arrodonint lo plan de campanya per la nit próxima. No hi falta cap detall: á las deu la Quimeta plegará; á casa de la Emilia, que ja té 'l permís de sa mare, 's vestiran totes dugas; surtirán ab careta y tot, perque ningú las conegui, y á las onze poden ser ben bé á *La Camelia azul*.

—¿Entesos, donchs?

—Entesos: á las onze, allí.—

La Quimeta puja al seu taller y 'l xicot s' encamina alegrement á la feyna.

A mitja nit los salons de *La Camelia azul* están plens de gom á gom. Se balla á la sala gran, se balla á la secretaría, se balla casi bé á la cuyna; pero ab tot y aixó, las habitacions no poden donar l' abast á aquella plétora de concurrencia.

¿Se fa broma, al menos? S' ibromejar es donarse empentas, pessigar á las noyas, deixar anar paraulas escabrosas, cridar, xisclar... y suar molt, cal confessar que la juventut de *La Camelia* 's diverteix de valent.

La Quimeta ha comensat la broma en lo mateix tó y ab tanta alegría com las demás máscaras; pero als tres ó quatre balls, lo séu xicot repara que la modisteta va pansintse á pas de carga.

—¿Qué tens?—li diu acostantli 'ls llabis á l' orella.

La minyona imita 'l séu moviment y ab tota franquesa li respon:

—¡Gana!

—¡Es vritat! ¡No has sopat encare!... Aném al restaurant, avants que la mitj' hora arribi. ¡Cuyta, vina!—

Lo promés se torna boig preguntant y fent indagacions. Es inútil: á *La Camelia* no hi ha restaurant; la escassés del local no ho ha permés.

—¿Qué farém?—diu ell, consultant á la Quimeta ab la mirada.

—¡Ay, Rafel!... Lo que vulguis—respon la pobre xicota completament defallida.

—No hi ha més... ¡Surtim!—

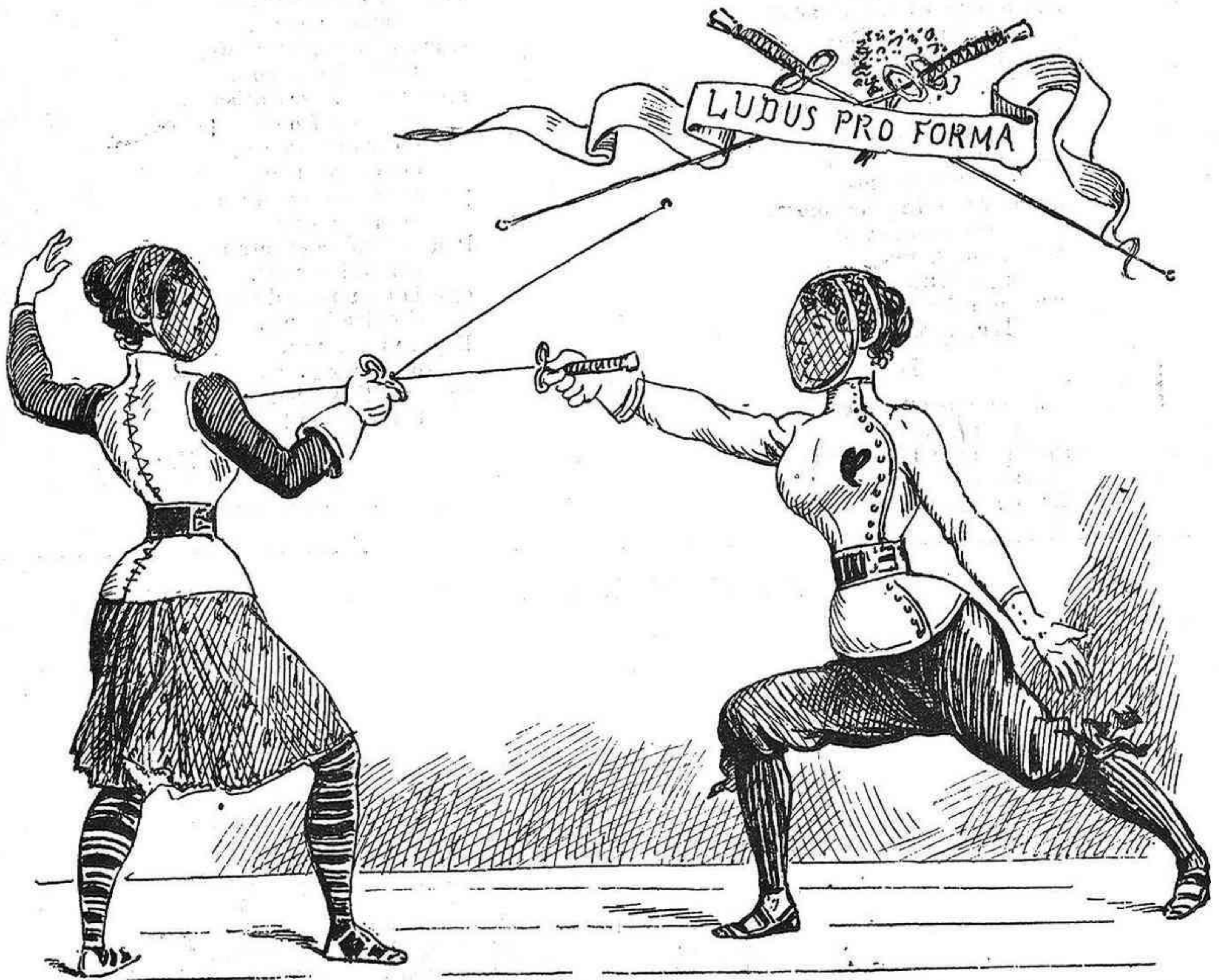
Y en mitj del estrépit del ball, qu' está en lo periodo més animat, la parella 's llenca al carrer.

***

A las tres y mitja de la matinada en Rafel y la Quimeta son encara al restaurant; un restaurant molt amagadet y ben provehit que hi ha per allí á prop de *La Camelia azul*.

Lo sopar ha sigut sustanciós. Ella ja ni 's recorda de lo que ha menjat, de tants plats com han surtit á taula. En cambi ell no té present las copas que ha begut; tanta ha sigut la freqüencia ab que ha acariciat l' ampolla. L' únich que ho recorda y ho té present tot es lo mosso que 'ls serveix, y que

FI DE SIGLE

Las señoras de París
tenen ja un círcul d' esgrima...

Senyoras d' aquí ¿per qué
com en tot, no las imitan?

cada vegada que s'acosta al salonet reservat ab un plat nou, procura tussir y arrossegar las sabbas.

De mica en mica las rialletas ofegadas ab que al principi amenisavan lo sopar, van pujant de diapasson, com si ja 'l secret y 'l misteri no 'ls importessin gran cosa.

La Quimeta canta ab los ulls mitj clossos, en Rafaellet riu, ab la llengua enganxada al paladar. Los cuberts cauen, las copas se vessan, la taula trontolleja. ¡Qué 'n son de felissos en aquell moment! ¡Ves si no val més aquella hermosa llibertat que tota la xirinola de *La Camelia!*...

Mentres tant, lo mosso, comprenent que alló s'acosta al final, somriu filosóficament y se 'n va á fe 'l compte...

* * *

Efectivament, la Quimeta va endavinarho. A las set del dematí 's presenta á casa séva.

Sa mare l' espera impaciente.

—¡Dimontri! Ja estava per venirte á buscar... ¡Quina manera de treballar, Senyor!...—

¡Y tall! La Quimeta está materialment trinxada, morta de son y de fatiga, pàlida, ullerosa. ¡Quina nit més... daixonsas, Deu meu!...

—¿Vols menjar alguna cosa?—li pregunta sa mare.

—No; en quant á sopar, hem sopat bé: lo que vull, es dormir desseguida.

—Pero, ¿estéu llestas ara? ¿heu surtit d' apuros al menos?

—Si—fa la noya, movent apenas los llabis.

Y mentres la boca de la Quimeta diu aixó, lo cor li está dihent que 'ls apuros en lloch d' haverse acabat tal vegada ara comensan.

A. MARCH.

BARCAROLA

I

Boga, videta mia,
boga suau.

¡Qué gentil y tranquila
¡llisca la nau!

aquesta nau xiqueta
dels meus amors
que afalagan las onas
ab sos remors.

Olvidém de la terra
tot lo cruel...

¡Quin bo que dona veurer
sols mar y cel!

Somriume aixís, prendeta;
 boga y somriu,
 que aquest somris ta pensa
 ben clar me diu.
 Com nos gronxan las onas
 abdós sentím,
 y ab son va y vé dolcíssim
 nos deixondím.
 Calli ton llabi, y miram
 com sempre sols;
 qu' es ton mirar, hermosa,
 l' esclat més dols.
 Boga, videta mia,
 boga suau.
 ¡Qué gentil y tranquila
 llisca la nau!

II

Ja pots issar la vela
 no boguis més,
 que 'ns mou la marinada
 ab lo seu bes.
 Ara dom ta maneta

no 'ns veu ningú;
 veurás com jo tremolo
 d' amor per tú.
 Guayta lo sol, prendeta,
 ¡qué trist se pon,
 mentres la fresca brisa
 besa ton front!
 Las dolsas alenadas
 me donan pler,
 y al costat téu oblidó
 lo mon enter.
 Pendre vull la esperansa
 per únich nort,
 que ja de nostra ditxa
 s' ovira 'l port.
 Boga, videta mia
 boga suau.
 ¡Qué gentil y tranquila
 llisca la nau!

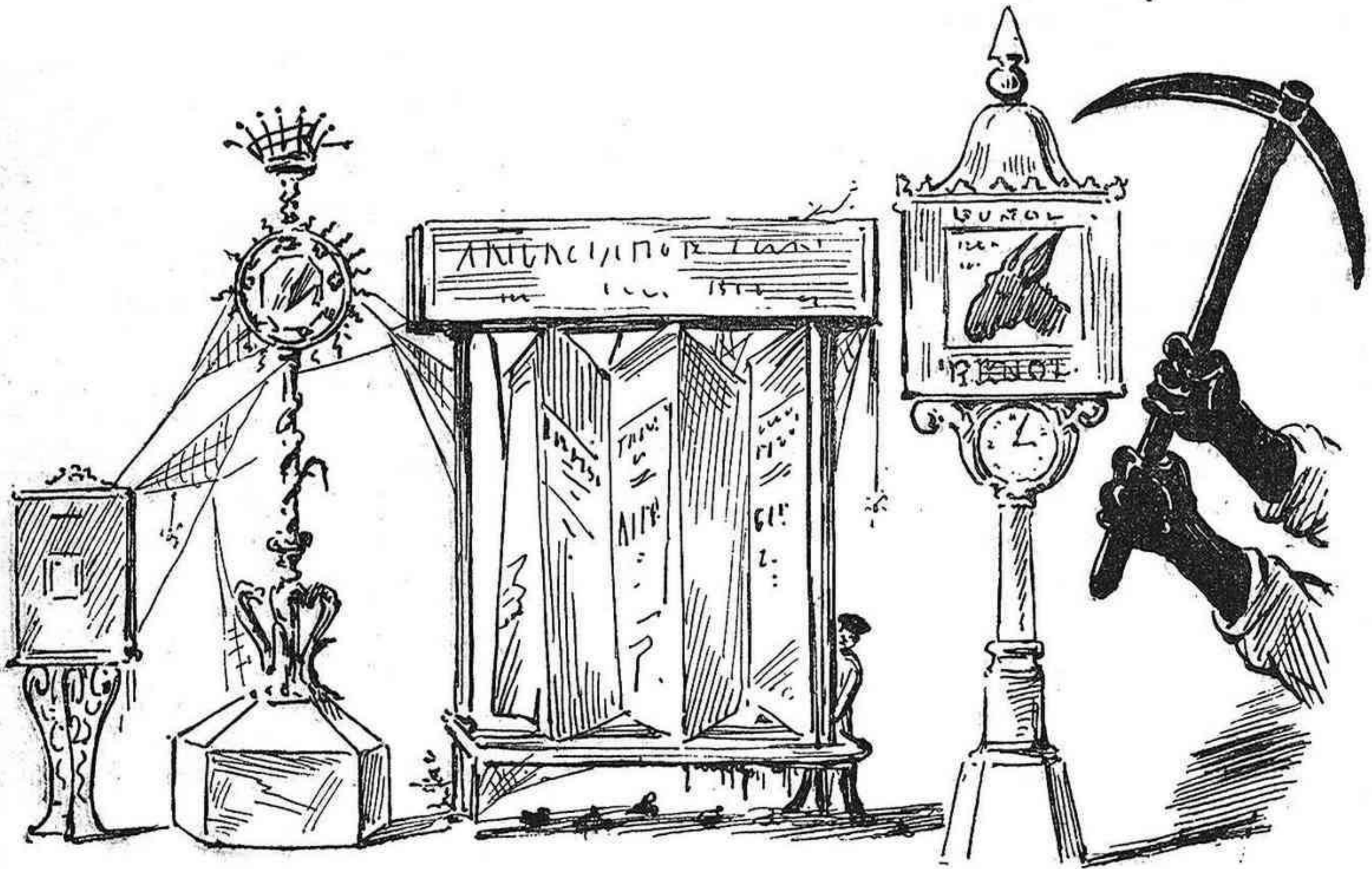
RAMÓN MATHEU.

PARC DE BARCELONA

—«Siendo estos parques y jardines propiedad de todos los ciudadanos...» los vigilants podém dormir tranquilament, porque 'ls ciudadanos ja vigilan.

SENYOR ALCALDE

—¿No podría fer surtir un dematí una brigada

que derribes y escombrés tot aixó, d' una vegada?

LLIBRES

LA FUENTE DE LAS SALAMANDRAS por ARÍSTIDES MESTRES.—Lo Sr. Mestres continúa cultivant lo género novellesch, que té per acció las aventuras á través de las selvas y praderas americanas. En aquest punt segueix las petjades de Maine Reid y altres novelistas cultivadors de aquesta literatura destinada en primer terme á moure l' interés del lector. A aquest mateix objecte responen altrás produccions publicadas anteriorment pel mateix autor tals com *Los viajeros del Part-West*, *Historia de unos emigrantes*, *Los tiradores de Alert-Ville* y *Misterios de las Praderas* los quals han tingut molt bona acullida per part del públich.

Creyém que no deixarà de lograrla també *La Fuente de las Salamandras*, que á una acció exhuberant y facunda en sorpresas, reuneix un estil fácil, molt adequat á aquesta classe de produccions.

La edició está adornada ab alguns dibuixos deguts al mateix autor.

LA CERÁMICA EN LA EXPOSICIÓN NACIONAL DE INDUSTRIAS ARTÍSTICAS DE 1892, per D. BONAVENTURA BASSEGODA.—Nutrida en datos y consideracions alinadas fou la conferencia que l' autor en lo Palau de Bellas Arts, durant l' exposició citada, y ab molt bon acort l' ha publicada avuy, aumentantla ab notas y observacions, que no podrán menos d' estimar en lo molt que valen tots los aficionats á aquest ram de l' industria artística.

ROSER DE TOT L' ANY.—*Dietari de pensaments religiosos* per JACINTO VERDAGUER, *Pvre.*—Per tandas semanals, totas las composicions compresas en lo present volúm, aparesqueren l' any passat en lo semanari *La veu de Catalunya*. En ellas exprimeix lo poeta vigatá la quinta essencia de un acendrat uniticisme, que ratlla en una verdadera obsessió del séu esperit. Literariament considerém aquesta obra bastant inferior á *Idilis y cants místichs* del mateix autor: trobém en ella contínuas repeticions de las mateixas imat-

jes, y per consegüent certa monotonia, y alguna falta de varietat. En cambi, religiosament considerada, tal volta siga una de las produccions que avuy s' estimi més l' insigne autor de *L' Atlántida* y *Canigó*.

RATA SABIA.

AMOR Y DUPTE

Com més t' estimo, més lo corch del dupte
'm rosega lo cor;
y com menos fe tinch en tas paraulas
¡més gran es mon amor!

Aixís van creixent sempre mas tristesas
y á un temps mas alegrías
que son amor y fé en mí tan contrarias
com de las nits los días.
¡Ay! quin neguit me dona y quina pena
véurem en tal estat.

Desitjo tant, videta méva, creure
que soch de tu adorat,
que, á poder ser, las lleys alteraria
que va dictarnos Dèu,
y en lloch de ferme ton espós, nineta
¡i'm faria fill téu!

E. MARTÍ GIOL.

MATUTE

¿Veuhén si es veritat que quan los gossos lladran alguna cosa senten?

Fins ara tots los barcelonins—y que 'm dispensin si, sense voler, los tracto de gossos—tots los barcelonins havian ensumat que aixó dels consums no filava prou dret.

Y, naturalment, lladravan y cridavan d' una manera molt clara: —¡Matute, trampa, xanxullo!...

Pero era alló: tothom ho sospitava, tothom ho comprenia... menos l' arcaldé; 'ls ciutadans vinga lladrar, ell vinga fé 'l sórt; ens anavam fent vells que no 'ns adonavam... y no succehia res més.

Afortunadament ara ha entrat á l' arcaldía un senyor que sembla que hi sent de totes dugas orelles y sense necessitat d' ulleras hi veu d' alló més bé.

Ha sigut arribá y moldre. Aquest dia vá descubrirse qu' casi tot lo peix entrava d' incógnit, sense donar lo Deu vos guart y—aixó es lo mes sensible—sense pagar los drets corresponents.

L' endemá s' averiguá que en lo tranvia de Sans, en las horas foscas y apacibles en que la vigilancia dorm, s' hi aconduhian ab pau y alegría algunas mesuretetas d' oli, que no baixavan fins que 'l tranvia era á puesto.

¿Veritat que com á debut no va del tot malament? ¡Una arcaldía que té apenas un mes d' edat y ja fa descubriments d' aquesta naturalesa!...

Aixó marxa; pero ha de marxar més encare. Aquests dos trobos son una revelació dels mil y mil medis de que 's val la picardia humana per defraudar drets y fer anar los municipis torts.

¿Qué 's creu lo senyor Collaso que ab lo descubrimet del peix y del oli ja n' hi ha prou?

Si 's tractés de fregir, si que n' hi hauria prou... anyadinthi una paela; pero aquí no 's tracta d' aixó, sino de atrapar als que 'ns la fregixen.

Y ¡ja té 'l senyor arcaldé idea de lo numerosa qu' es aquesta familia?

Lo matute té aspectes rarissims, originals, completament desconeguts é inverossímils. Qui 'l passa en la copa del sombrero, qui en lo ferro de l' americana, qui en l' interior del bastó, qui á dintre d' una pilota de goma qu' es per jugá 'l nen....

Pero encare, quan s' apela á medis palpables, visibles, materials... ¿Y quan lo matuter ó matutera emplea recursos que desafian lo tacto, la vista... y la burxa?

¡Aquí te quiero ver... Collaso!

¿Vol que n' hi dongui un exemple?

Tingui. Som al carrer de Provenza. Una senyora vé de Gracia. Al arribar al fielat, los guardas la palpan, la miran, la registran... Ja pot ferho vosté també, si vol: aixis anirà mes segur.

¿Li ha trobat matute á sobre? ¿No?

Vájila seguint passeig avall ara...

¿Ho veu si 'n duya de matute? ¿Está convenut

COM COMENSA...

Ell li parla, ella fa 'l tonto;
ell se 'n riu, ella també...

y ¡com hi ha mon, poden riure!
¡com las cosas van tan bé!

de que la més escrupulosa vigilancia es impotent contra certas trampas?

Miri aquesta senyora, á qui vosté mateix al carrer de Provenza no ha trobat res, miri si 'n porta de sal en lo séu cos...

Y que no se 'n amaga, no.

Repari com va escampanla per tot arreu!

La sal es un article subjecte al impost de consums.

Y tota aquesta ha entrat de Gracia, sense pagar res.—MATÍAS BONAFÉ.

PRINCIPAL

Diumenje vá representarse á la contaduría de

aquest teatro l' alegre pessa titulada: «*Quedan despachadas todas las localidades*», qual cartelón feya molt temps que no havia vist la llum de la Rambla.

Es inútil dir que aquest miracle 's deu á *La espada de honor*. Casi pot dirse que acut més gent á veure las maniobras de la *troupe Cereceda*, que no la parada de la Granvia.

***

La revista *Jai-Alai*, lletra del senyor Vega y Cuesta y música del mestre Alvira, sense ser una cosa del altre mon, resulta sumament entretinguda, donant motiu de lluhiment al actor Riquelme, que representa un tipo de torero acabat, y á unas pelotaris del sexo contrari, que ja voldrían més de quatre poder tornárlshi la pilota.

LICEO

Lo primer concert donat dijous de la senmana passada sigué de proba pel públich barceloní. La majoria dels concurrents, sens perjudici de admirar los números del programa qu' executá de una manera intatxable l' orquesta dirigida pel mestre Nicolau, aprofitaren los intermedis en passar balans dels que havian assistit al teatro y dels que hi faltavan. La opinió era unánime. Es necessari reanimar lo gran teatro: fer en ell acte de presencia: olvidar recorts funestos, y esforsarse tothom en restablir la normalitat á Barcelona. De aquesta vida normal depén la subsistencia de numerosas familias treballadoras.

Seguint aquest rumbo, 'l segon concert, donat lo diumenje, se veje molt més concorregut que 'l primer. En los palcos y butacas s' hi veyan ja numerosas senyoras, y aixó es un bon síntoma, perque allá ahont van ellas, hi vá tothom.

Lo concert sigué executat ab gran primor, en especial la séptima sinfonia de Beethoven que alcanzá un éxit extraordinari.

En lo concert del dijous será repetida aquesta pessa magistral, y en lo de diumenje s' estrenará la llegenda *Hénora* del mestre Nicolau.

ROMEA

Lo posar en escena 'l tipo del calavera, que á pesar de ser casat vá en busca d' aventuras fora

del clos de la llar doméstica, trobant mil contratemps y corrent tota mena de perills, es un dels clichés teatrals d' efecte mes segur. Si aixó succehirá quan tots los del género masculí que intervenen en una producció, desde l' amo al criat, desde 'l més jove al més vell se las donan de *Tenorios* y fan tot lo possible per sortir airosos en sas empresas conquistadoras.

Lo Sr. Ferrer y Codina ha apelat á aquest recurs y ha conseguit un éxit de riallas.

Lo género de aquesta producció té la séva filiació marcada en lo *vaudeville* francès, per mes que 'l desenvollop adoleixi de cert desequilibri. Aixís, lo segon acte, que hauria de ser el més nutritiu, el més llís, el més xarment, resulta 'l més débil y 'l més forsat. Pero la bona impressió lograda en lo primer se renova en l' últim, distingintse l' obra mes que per la novetat de l' acció, pel desenfado ab qu' está escrita, á pesar de abundarhi las locucions vulgars, qu' en boca de alguns personatjes se despegan; pero 'l públich las reb bé y las acull rihent.

De totas maneras, hem de fer constar que de *Lo pare conveniencias* ó *Tenorios!* hi ha una distancia inmensa. En aquella l' autor no vá trobar l' embocadura y en l' última sí. La proba de lo que dihem la dona 'l públich, acullintla ab verdader regositj, com si trobés molt gustós lo plat que li serveixen, bastant carregat de sal y pebre.

En l' execució sobresortiren la Sra. Moner, que fá una sogra inimitable; la Sra. Clemente interpreta molt bé 'l paper de esposa confiada; no está mal la Sra. Parrenyo, encare que hauria de purificar una mica la séva pronunciació francesa, y 'ls Srs. Goula, Capdevila, Fuentes y Soler son los héroes de la broma. L' execució, en conjunt, molt acertada. Lo servey escénich, bastant migrat. Ja sería hora de que la direcció del teatro Romea, prescindís de antiguallas y presentés decoracions y mobiliari adequats al modo de ser de la vida moderna.

TIVOLI

Las representacions que s' han donat de *L' Africana* y de *L' Ebreá*, han tingut molt bona acullida.

Lo qual ha bastat per animar á la companyia d' ópera á posar altras produccions importants del repertori lirich.

Ahir dijous, per exemple, havia de representar-se *Faust*, de Gounod. La senmana próxima 'n parlarém.

NOVEDATS

—Sr. Rovira: aquí té aquestes redolins, pòsihi 'ls versos; aquí té aquestas decoracions, pòsihi un' obra.

Aixó diria l' empresa al autor de *L' Aliga negra*. Y 'l Sr. Rovira combiná un melodrama horripilant, que comensa á la costa catalana, segueix en alta mar á bordo del barco que havia servit per la *Sirena*, continua á Cuba, y allá 's desenlassaria sense dificultat, sino sigués precís presentar l' hermosa decoració del Sr. Soler y Roviro, que serví també per l' últim acte de l' obra del Sr. Pin y Soler.

Sense voler ofendre al Sr. Rovira y Serra, ni á l' empresa de Novedats, molt duenya de fer de la séva *capa un sayo*, ó siga de las sévas decoracions l' us que tingui per més convenient, trobém que la *Sirena*, literaria y escénicament considerada, es molt superior á *L' Aliga negra*, y ab aixó queda dit que no valia la pena de treure de quici tot aquell aparato.

Lo Sr. Rovira y Serra ha bosquejat algún tipo ab habilitat, ha combinat finals d' acte d' algún efecte; pero no ha trobat novetat en l' assumpto, ni ha revelat gayre destresa en lo seu desenvollop. La producció languideja, y l' *Aliga negra*, més de una vegada 's pert de vista.

En l' execució, apart de las Sras. Ferrer, Palá y Srta. Fontova, se distingeixen los Srs. Borrás, Guitart y Virgili, y de una manera molt dotable 'l Sr. Daroqui, actor de bona fusta, sobre tot per in-

terpretar los tipos populars de carácter truanesch, qui ja 'ns doná una sorpresa en *La llantia maravellosa*, reservántnose'n un' altra en lo tipo de *Bor-ni* de l' obra del Sr. Rovira, que l' interpreta de una manera inimitable.

*
**

Dimars, á benefici del Sr. Borrás, actor que de cada dia revela novas qualitats, sobre tot desde que ha deixat lo género declamatori, 's posá en escena un jugueta dels Srs. Barbany y Ventura, titulat *Negoci rodó*, 'l qual tingué una acullida molt simpática, per part de la numerosa concurrencia que omplía 'l teatro.

CATALUNYA

La senmana se 'n vá en beneficis.

S' ha celebrat el de la Srta. Pino, artista molt volguda del públich de Barcelona, que li prodigá grans mostrás de carinyo en totas las produccions que formavan lo programa, obsequiantla ademés ab exquisits regalos.

S' ha celebrat també 'l del Sr. Carreras, sent objecte aixís mateix de grans aplausos, haventse exhumat la revista titulada: *Panorama nacional*.

Finalment, avuy divendres celebrará 'l séu, la simpática triple Fernani.

Y com los beneficis sempre portan gent al teatro, no hi ha necessitat de forsar l' espectacle, apelant als estrenos.

GRAN-VIA

Lo melodrama *El escrito del muerto*, no es una producció de primera forsa; pero conté un argument interessant, combinat molt hábilment.

L' acció 's desenvollop en un prólech y tres actes, y desde las primeras escenas se desperta ja l' interés del espectador. Se tracta de un robo y assassinat, de un mocador que 's deixa 'l lladre y assessí, senyalat ab unas inicials que corresponen al nom de una persona de bé; pero que tenia resentiments y enemistat ab la víctima. Acusat per que tots los indicis lo senyalan com autor del delictu, compareix davant del jurat que 'l condemna á mort, ab la circumstancia de que qui presideix lo tribunal popular es l' autor verdader del crim.

En aquest punt crítich y per un medi bastant hábil se logra descubrir al verdader culpable.

L' obra está escrita ab notable correcció y 'l séu autor D. Baldomero Alvarez sigué cridat á la escena, ahont sortí á rebre 'ls aplausos del públich, al final de tots los actes, en companyia dels actors que s' esmeraren en la interpretació de l' obra, distingintse la Sra. Mena y 'l Sr. Tutau. Aquest últim revelá una vegada més ser un excelent director de escena.

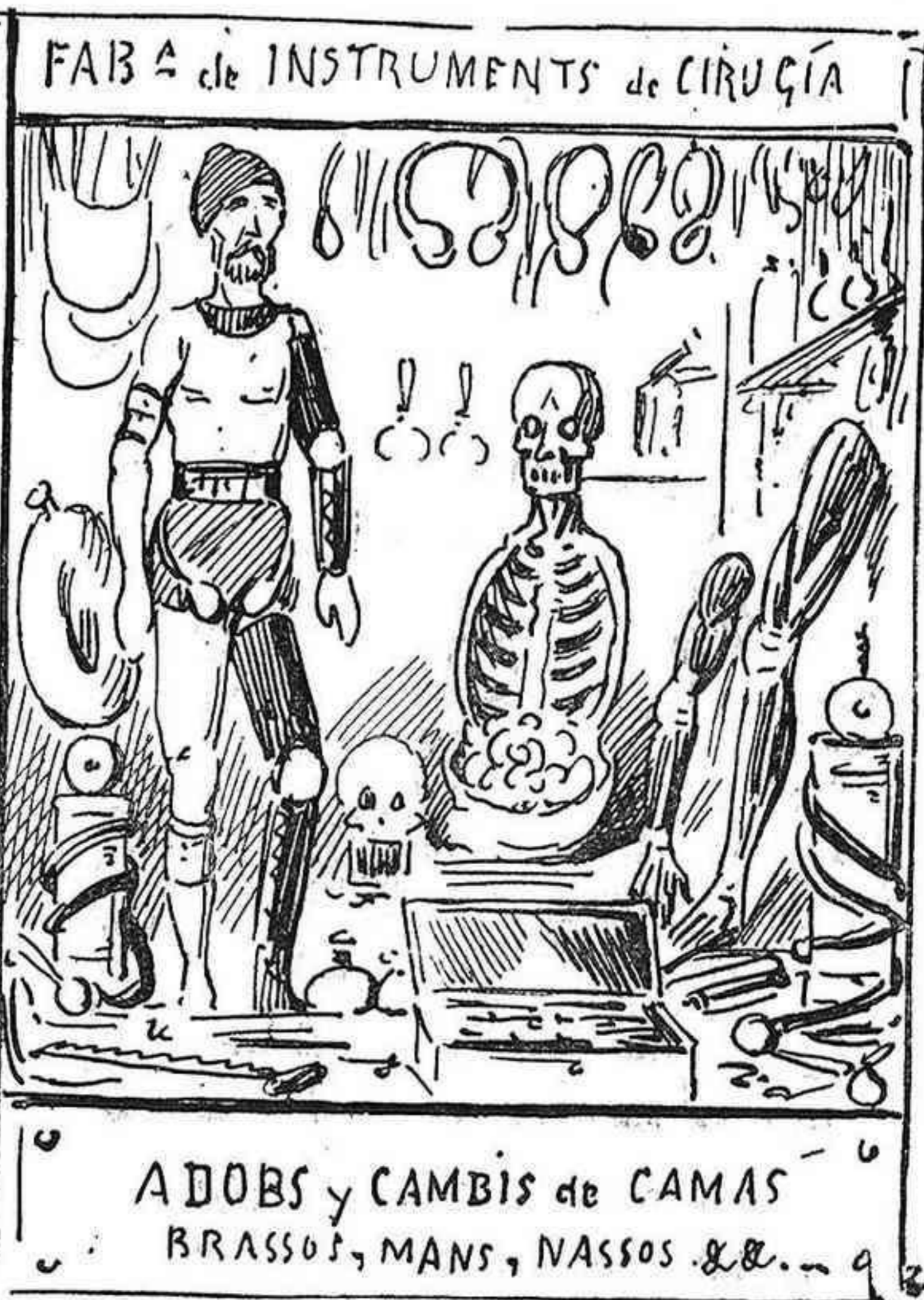
CIRCO ECUESTRE

Un viaje imprevisto ha acreditat lo séu títul, fent un viatge desde 'l Tivoli al Circo Ecuestre. Encare que la distancia entre 'ls dos locals no es gran, no per aixó deixa de ser imprevist lo viatge de aquesta obra, exhornada ab totas las galas del pinzell del Sr. Carreras y digna de ser vista pel públich de Barcelona.

La mateixa companyia que l' estrená al Tivoli, la representa al *Circo Ecuestre*.

N. N. N.

LAS BOTIGAS DEL HOSPITAL

Si 'l projecte 's realisa

ab tot y lo bunyol qu' es,

en las botigas que s' obrin

que hi venguin aixó y res més.

¡PER LA SALUT PÚBLICA!

— ¡Animo senyó Alcalde,
palo que te crió
á tots los que envenenan
la nostra població.

A TOTA ORQUESTA

Una carbassa filarmónica.

Un jorn ab amor sens fi,
nena hermosa, jo 't volia
y estimant tant m' enmagria
que estava fet un violi.
Llavors ab singlots y prechs
lo teu amor implorava
y á tot' hora suspirava
semblant un sach de gemechs.
Y un día ab lo cor fet tirás,
prop del carrer de las Molas
't vaig dá' un pomet de violas
que 'm costava dugas liras.

Al dirte mas intencions
de mi vas burlarte, ingrata,
perque 't creyas, insensata,
trobar galans á trompons.

A mes d' aixó, vas fer corre,
pel vehinat, que era un Juan Llanas,
un ximple, un toca campanas,
que á tot areu vaig de gorra;

Llavors la teva mamá,
se que 'm deya tabal, gralla,
es un orga, es un canalla,
no sab quin pito tocá'.

En fi, 'n vau fer tal trompeta,
remenantne tanta farda,
que vá corre' una bombardá
que 'm feu perdre la xaveta.

Y ara que has vist qu' en Romeo,
ab qui 't creyas fer forrolla,
s' ha promés ab una polla
que toca l' arpa al Liceo;

ara que aquell militar,
després de enganyarte ab barra,
t' ha ben xafat la guitarra,
escapantse ab la Pilar;

ara, per fi, que ab gran calma
baix lo pés dels desenganys,
veus que ja tens los trenta anys
y encare no passa un alma;

ara, dich, em voltejéu,
fent molt bombo y grans fanals,
demostrant tenir molts rals,
y seguintme á tot arreu.

Plenas de llassos y olor,
de trampas y coloretts,
y traginant uns barrets
mes alts que un tambor major,
Dius que tens, ab sans-façon
dinou anys, pró no m' admiras,
que 'ls arronsas y 'ls estiras
igual que un acordeon.

Mes jo que veig bastant clar
lo motiu de tanta pompa
dech dir 't, que no soch tan trompa
de deixarme ensarronar;

puig que 'l que fas, nena incauta,
veu clarament tot lo mon,
qu' es un solo de violón
ó bé un obligat de flauta.

Per tant, com soch clar y net
t' haig de dir, sense pamplinas,
que no espatllis més botinas
per venir á fer 'm de gosset;

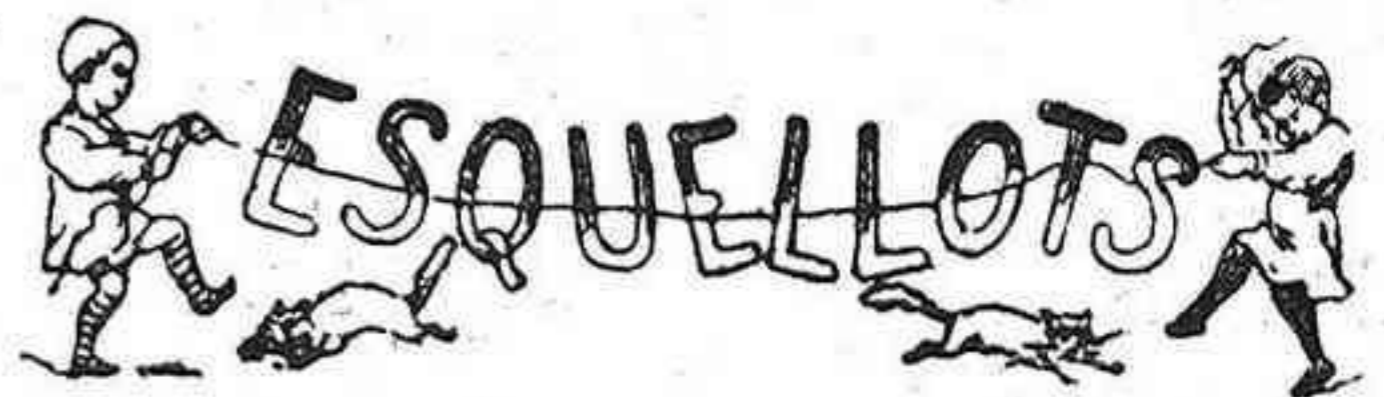
Puig me fas tan fástich, Lola,
que per no veure 't al Sud,
marxo á pescá' ab un llaut,
congres, raps y castanyola.

Axis donchs, reflexionant,
ja compendrás, salamera,
que 'm podéu veni' al darrera
ab un fluvíol sonant,

Y perquè vegi ta mare,
lo poch que 'm migro y altero
li envio dintre un pandero
moltissims recados, y ara,

á tú 't dich, per fi de festa,
que si t' he donat carbassa,
pots estarne contentassa
puig la tens á tota orquesta.

J. V. PONS.

Lo microbi dels bitllets de Banch de la Habana.
Dos sabís Acosta y Grand Rossi han trobat que
los billetes de banch aumentan de pes per la circu-
lació á causa del suor, la grassa y las porquerías

que s' hi depositan. ¡Aixó sí qu' es un descobriment dels mes portentosos! Qu' en aquestas porquerias es ahont crian los microbis y entre aquests n' hi ha un d' especial (*bacillus billet de banquus*) que inoculat als cunillets d' Indias els mata ràpidament. També hi trobareu microbis de la tuberculosi, de la difteria y de la erisipela. Lo que passa als billets de banch de la Habana deu també passar ab los de aquí y nosaltres en nom de la senyora Higiene demanem que se sometin immediatament al exámen microbiològich per un dels nostres sabis, que gracias á Deu també 'n tenim, y 's publiqui 'l resultat perque tothom sápigat 'ls gravíssims perills de la possessió de aquestas porquerias que representan la fortuna pública y además que l' Ajuntament degudament assessorat per la secció d' Higiene urbana publiqui 'ls medis de prevenirse del contagi per medis tan simpátichs com perillosos.

Aquest perill per la salut lo deuria resoldre exclusivament 'l Ajuntament que de segur trobará 'l medi de ferlo desaparèixer ab rapidès.

Veuran quina manera de disminuir la circulació fiduciaria y quin argument mes grós per oposar á la circulació forcosa. ¡Benehida siga la microbiologia y la higiene! En un moment quedarà resolta la gran cuestió econòmica perque desde luego no queda altre remey que la destrucció del paper moneda si es que 'l remey ha de ser radical y positiu, perque la desinfecció per medi de la estufa Geneste que posseheix lo municipi la crech perillosa. Llástima que en lo nostre país no 's rendeixi cult á la Higiene y ningú escolti 'ls seus consells; tothom serà capás, inclús jo, d' afrontar lo perill de tenir billets de banch.

Desgraciadament aquest perill cada dia es mes remot.

A Alemanya se celebra anualment un certámen, otorgantse un premi en metálich á l' obra dramática més important estrenada durant l' any.

Lo públich de aquell país unánimement otorgava 'l premi á Lluís Fulda, jove escriptor de gran talent, que doná á la escena l' obra titulada *Der Talisman*, la qual lográ despertar lo major entusiasme en tot lo país.

Y 'l jurat, compost de las primeras eminencias literarias del imperi, 's limitá gustós á confirmar lo fallo de la opinió pública y de la premsa.

Sigué aquesta una de las pocas vegadas en que un jurat de sabis concordá ab lo públich unánime.

No es aquest lo menor prodigi que pot obrar un *Talisman*.

***

Pero ara vé la segona part.

Sens dupte, á fi de donar més importancia á la distinció, 'l fallo del Jurat s' eleva á la sanció imperial.

Y Guillém II, de bonas á primeras, se nega á confirmar lo fallo emés, y 'l premi destinat á Lluís Fulda l' otorga á un tal Sr. Wischer, autor de una producció més pesada que 'l plom y més indigesta que la palla de blat de moro.

Aixó sí, 'l Sr. Wischer es un académich per l' istil dels nostres Catalina, Commelerán y Fabié.

***

Asseguran que 'l emperador ha fundat la séva decisió en ser Lluís Fulda massa jove encare, per alcansar una distinció tan extraordinaria.

Y ab tot, l' autor de *Der Talisman*, conta ja 32 anys.

No sería mal que Guillém de Alemanya publi-

qués un rescripte ó cosa aixís fixant l' edat verda dera en que 'ls poetas poden comensar á tenir geni.

Lo rescripte podria dir:

«Qualsevol autor dramátich que sense tenir tots los cabells blanchs s' atreveixi á escriure una obra massa aplaudida, será passat per las armas.»

Dimars gran parada militar en lo mateix siti de la Gran-via ahont vá celebrarse la del día 24 de Setembre.

Poca concurrencia acudi á presenciar lo desfile. Lo ser dimars día de feyna y l' estar lo temps una mica plujós justifica en part l' ausencia del públich.

Pero en cambi, la majoria de las portas de las escalas de la Gran-vía estavan tancadas y únicament tenian obert lo porticó.

Es molt trist que duri encare aqueixa especie d' epidemia de canguelo, quan ara més que may es necessari que 's restableixi la normalitat á Barcelona.

Encare que no tothom té l' obligació de ser valent, tothom té 'l deber de semblarho.

Dias enrera 'l *Diluvi* 's barallava ab *La Vanguardia*, demostrant molt ressentiment, perque aquest últim periódich vá acotar un corral en las sévas columnas, tancantlo á dintre.

Confessém ingènuament que *La Vanguardia* vá pecar de massa considerada. A periódichs com *Lo Diluvi* no 'ls correspón lo corral, ahont s' hi acostuma á tancar als animals mansos. Lo seu lloch no es lo corral: es la picota.

Per més que 'l *Diluvi* fassi, per més que digui, per més que procuri afectar una tranquilat qu' está molt lluny de sentir, l' escándol de *La Salvadora* pesarà sobre d' ell com una carga abrumbadora.

Molts miracles pot obrar la Verge de Montserrat, de la qual cap á sas vellesas, s' ha fet tan devot lo Sr. Lasarte, secretari de aquella tristement famosa societat de contra-seguros y redactor del *Diluvi*; pero 'l miracle de que deixi de ser lo que ha sigut y lo qu' es encare, aquest prodigi no es possible.

No es possible impedir avuy que ab los fondos de la *Salvadora* se fundés lo *Telégrafo*, ni que 'l *Telégrafo* se transformés en *Lo Principat* y 'l *Principat* en la *Imprenta*, ni la *Imprenta* en lo *Diluvi*, advertint que no tots aquestos cambis de titul obehiren á necessitats politicas, conforme podrian acreditarho molts personas que 's vejeren enredadas en las actuacions judiciales á que doná lloch l' escandalosa quiebra de la *Salvadora*.

Afectar una gran tranquilat, quan se tracta de aquest assumpto, y alegar que ja es vell y conegut de tothom, es lo colmo de la barra.

Ni tota l' aygua del *Diluvi universal* fora bastant per netejar las tacas de certas bugadas.

Telegrafian de Madrit:

«Ha sigut enxiquerat un capellá catalá, nomenat Arnau, al qual la policia 'l perseguia feya temps perque venia ilegalment *licencias*.»

Aixís son molts d' ells: grans enemichs de la llibertat, y grans amichs de la *licencia*.

Sembla qu' en l' Ajuntament se tracta de realisar á la major brevetat la *conversió* de la *Deuda* la qual puja á la friolera de 49 milions de pesetas.

S' han fet tantas heretjias ab la ditxosa *Deuda*, que trobo molt natural qu' ara tractin de *convertirla*.

Lo castell dels tres dragons del Parch, ab tot y ser un edifici públich venia pagant 3,679 pessetas de contribució al Estat, á títul de restaurant.

Més que restaurant semblava 'l tal edifici una tallada.

Y la próba es que l' Estat se l' anava cruspint.

Encare no havia passat mitja mesada desde la constitució del nou Ajuntament y de las sévas comissions respectivas, qu' entre 'ls Srs. Despax y Guerrero, va crusarse 'l següent diálech:

—¿De quina comissió l' han fet, Sr. Despax?

—A mí de la de Foment. ¿Y á vosté, Sr. Guerrero?

—A mí de la de Governació. ¿Y vol que li digui una cosa? Formar part de la tal comissió trobo que no fa *guerrero*.

—Aixó ray: ¿baratém?

—Baratém.

*
**

Tal dit, tal fet.

En una de las sessions immediatas, lo Sr. Despax vá passar á la comissió qu' entén en l' arreglo dels gegants, y 'l Sr. Guerrero, caixer del gas Le-bón, vá sustituirlo en la comissió qu' entén en l' aprobacio dels comptes del alumbrat públich.

MODAS

«Figurín para caballeros.»

Y ara si no comprenen prou lo que aixó significa y ho volen més clar, obrin el metxero.

Son en gran número 'ls artistas pintors que han elevat una sollicitut al ministre de la Guerra, demanantli que s' eximeixi del servey militar actiu als artistas que obtinguin premi en las oposicions, y als que, mediant concurs, alcansin plassas de pensionats.

Lo ministre de la Guerra, de segur los dirá:

—Senyors, si volen eximirse de ser caloyos, á la má ho tenen: fássinse capelláns ó novicis de qualsevol ordre religiosa. Ara, com á pintors, s' *ho haurán de pintar*.

La Real Academia de Medicina ha dirigit una comunicació al nostre Ajuntament felicitantlo per la protecció que dispensa á la secció segona ó de higiene urbana, dirigida per un que forma part de aquella corporació de sabis desde fa molt poch temps.

La tal felicitació la creyém *desinteressada*, perque en nom de la Higiene 's justifica tot y desde la Real Academia, que vé á ser la Catedral de la ciencia una recomencló es sempre mes eficas.

¿Quina llástima que la estufa Genesté no pugui destruir certs y determinats parásits municipals! ¿Estamos?

Un célebre corresponsal militar inglés, Archibald Fortes, relata la següent anécdota:

«Al mati següent del traslado de Napoleón III desde Sedán á Wilhemshoe, vaig pernoctar en lo castell de Vista-bella, en l' habitació mateixa en que l' emperador prés havia passat la nit anterior.

A la matinada, á penas brillá la primera llum del dia 'm vaig asseure davant de una gran taula d' alsina, colocada al mitj de l' estancia, pera posarme á escriure las mévas correspondencias al *Daily News*.

Al castell se vivia ab gran penuria. L' acompanyament del emperador s' ho havia menjat tot.

Un periodista que m' acompanyava rosegava desesperadament un os de pernil, l' *últim cartutxo* de la nostra provisió de municions alimenticias. En un moment de icritació, llensá l' os sobre la taula, proferint una exclamació que no tenia res de parlamentaria. Aquell residuo del banquet periodístich, llensat ab tanta forsa, volcá 'l tinter, escampantse la tinta per sobre la taula.

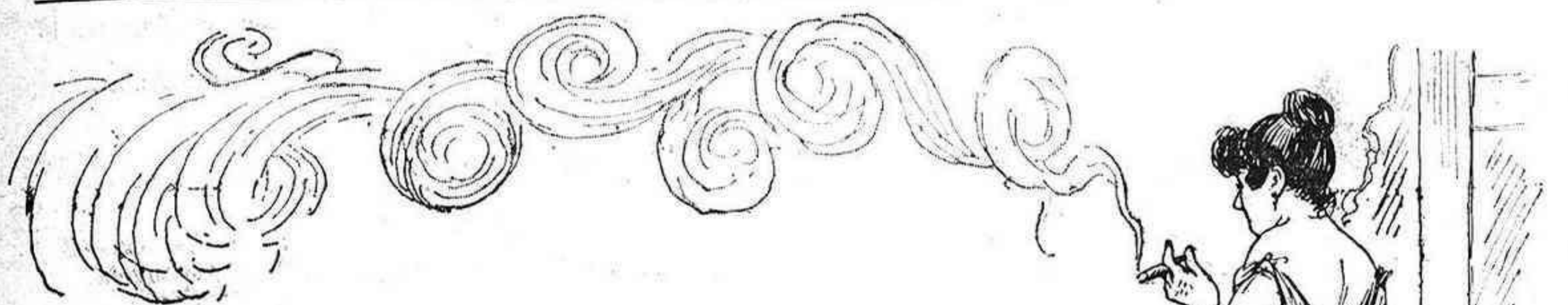
Alguns mesos mes tart, visitant de nou lo castell de Vista-bella, no ja com á corresponsal sino com á turista, 'l guia 'm cridá l' atenció sobre una gran taca de tinta que decorava la taula de la histórica estancia y 'm digué:

—Aquesta taca de tinta te la séva historia. Procedeix del tinter que figura sobre la taula y qu' es el mateix que servi pera firmar la capitulació de Sedan. Es tal lo disgust que tingué 'l general Wimpfen, al veures obligat á suscriure un document de tal naturalesa, que del cop de puny que pegá sobre la taula, volcá 'l tinter, escampantse 'l séu contingut sobre la taula.

Aixis se forjan molts vegadas llegendas que després passen per rigurosament históricas.

A major abundament afegí 'l guia:

—Passan de vint los inglesos que han ofert sumas fabulosas tant del tinter com de la taula. Pero 'l propietari de aqueixas dos reliquias no está disposat á cedirlas *ni per un imperi*.

Última obra de Julio Verne

AVENTURAS

DE

UN NIÑO CALAVERA

Tres cuadernos en 4.º

Ptas. 3

NUESTROS MILITARES

por FRADERA

Album con 25 láminas al cromo.

Ptas. 1.50

JOCOS Y JOGUINAS

per EDUART VIDAL VALENCIANO

AB UN PRÓLECH DE

F. MIQUEL Y BADIÀ.

Un tomo 8.º

Ptas. 2

ARTE

DE HABLAR BIEN FRANCÉS

En ocho días y sin maestro se aprende la verdadera pronunciación, según las reglas de la Academia francesa

POR

J. COSTE

Precio 2 pesetas

JESUS

POEMA DRAMÁTICH EN 6 ACTES

Y EN VERS PER

Frederich Soler

Preu 4 pessetas.

POR B. Perez Galdós. = Un tomo 8.º Ptas. 3

QUERUTZ

EN LA

TORQUEMADA

NOVEDAD DEL DÍA

PALIQUE

POR

LEOPOLDO ALAS (Clarín)

Un tomo 8.º

Ptas. 3

FISIOLOGÍA

DE LA

GUERRA

POR EL

Conde León Tolstoy

Un tomo 8.º

Ptas. 3

Martinez Barrionuevo

GUERRAS PASADAS

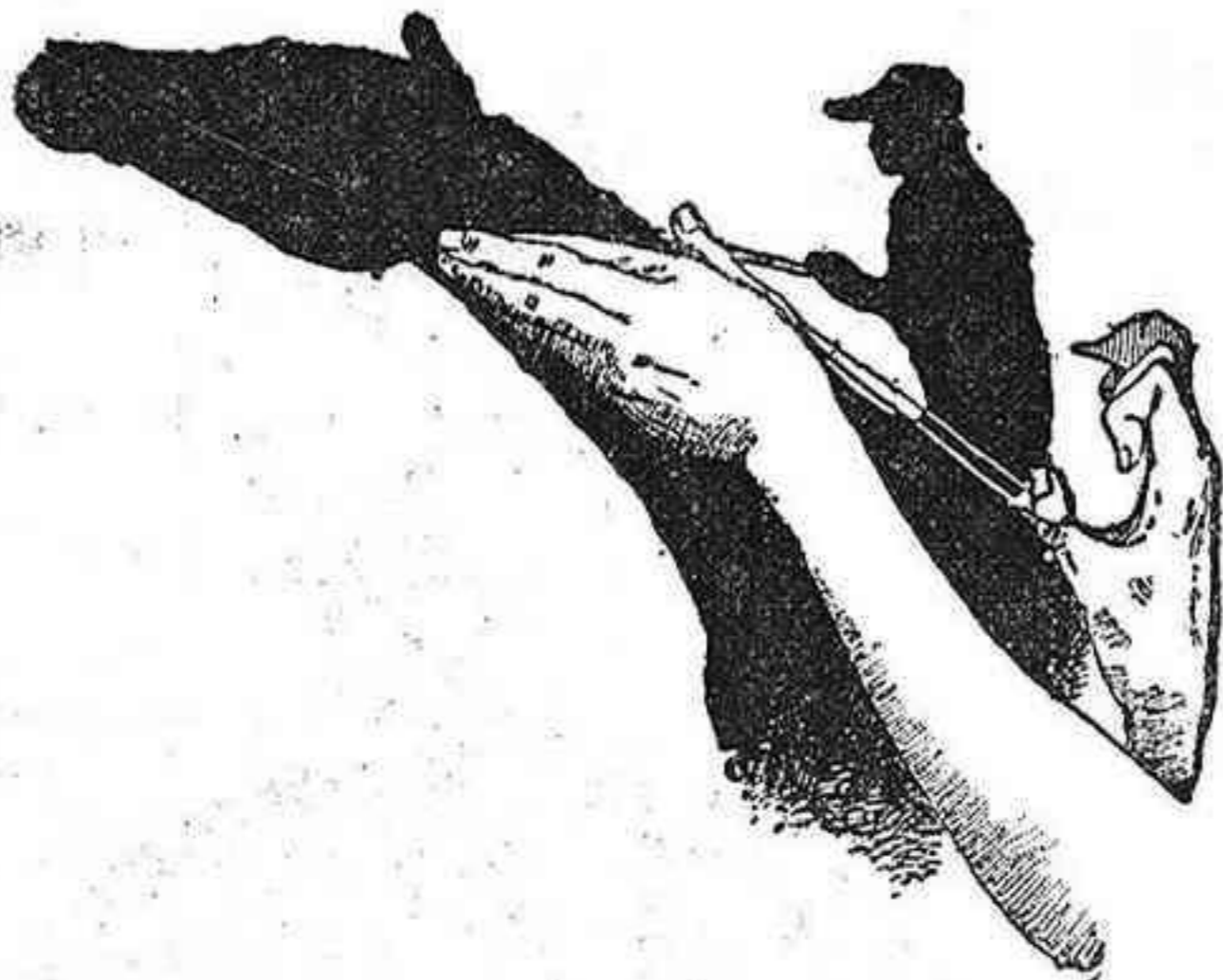
(NARRACIONES MILITARES).

Un tomo 8.º

Ptas. 3

NOTA.—Tothom que vulga adquirir qualsevol de ditas obras, remetent l'import en libransas del Giro Mutuo, ó bé, en sellos de franqueig al editor Lopez, Rambla del Mitj, 20, Barcelona, la rebrà á volta de correu franca de port. No responém d' estravios, no remetent además 3 rals pel certificat. Als corresponsals de la casa se 'ls storean rebaixas

DISTRACCIONS CASULANAS

(De la obra *Tom-Tit* de la casa Fuentes y Capdeville.)

CABALL A LA CARRERA

Pera produhir aquesta sombra se necessitan dos auxiliars: un cordill que lliga 'ls dos dits grossos, y un bossinet de cartró colocat entre 'ls de la ma dreta, que servirà pera formar la gorra del jockey.

L'escena á una fonda.

Un subjecte acaba de consumir un cubert de duro y diu al fondista:

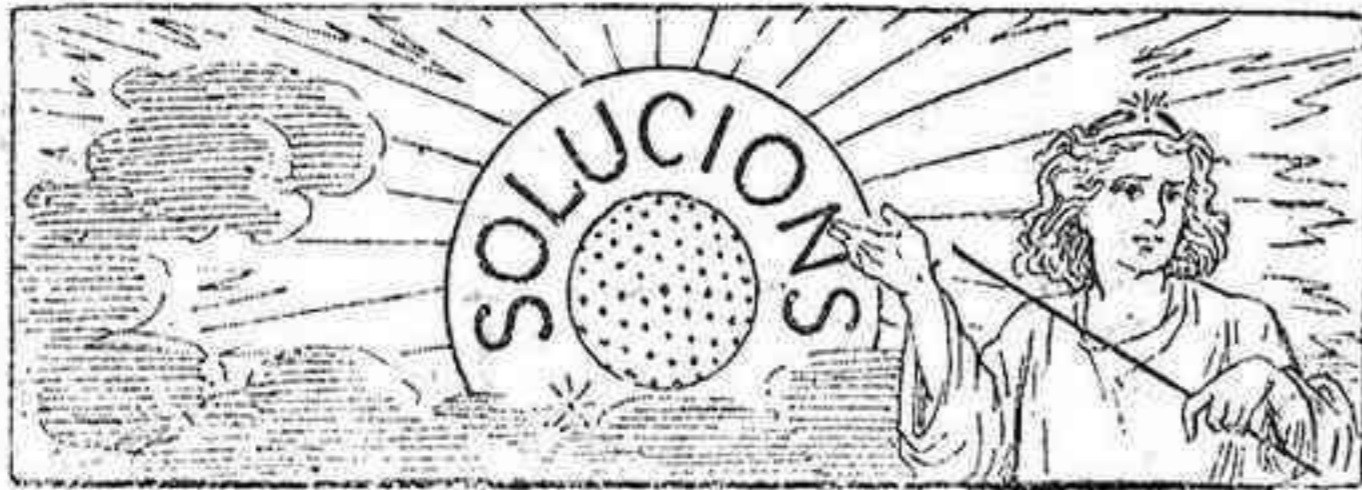
—Escolti: voldria ferli una pregunta una mica extranya á primera vista. Després, quan sápigam 'l perque li faig, ja no li trobará tant.

—Vosté dirá.

—Jo soch foraster. Si 'm dongués algú una bofetada ¿sab quant li costaria?

—En efecte: extranya es la pregunta. Pero segons la lley tinch entés que 'l que li dongués hauria de pagarli una indemnisió de dos duros.

—Está bé. Donchs cobris l' esmorzar: vingam una bofetada y 'l duro de cambi.

A LO INSERTAT EN LO ÚLTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—*Pos-tu-re-ra.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Criada—Arcadi—Cadiro.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Martorell—Mantlleu—Salus.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Boltres.*
- 5.ª ROMBO—

N
S I S
S E C A L L
N I C O L A U
S A L A S
L L A S
U

- 6.^a GEROGLÍFICH.—*Com més magranas més grans.*

TRENCA-CAPS

XARADA

La *dos-tercera* es de vidre
la *prima-terça* no es vella
y ma *tot* es una planta,
qu' en molts mals se fa us d' ella.

F. DE LA ROSA.

TRENCA-CLOSCAS

TE LA CARA DE MON

Formar ab aquestas lletras degudament combinadas lo nom de una coneguda artista catalana.

BENITO ALOM.

TERS DE SÍLABAS

Primera ratlla: vertical y horisontal: nom de dona.—Segona: carrer de Barcelona.—Tercera: Regió espanyola.

REY XICH.

LOGOGRIFO NUMÉRICH

- 1 2 3 4 5 6 7.—Una flor.
- 4 3 6 7 4 5.—Carrer de Barcelona.
- 1 2 5 4 7.—En las iglesias.
- 7 2 1 4.—Capital Americana.
- 3 6 5.—Prenda de militar.
- 7 4.—Nota musical.
- 3 —Consonant.

A.

GEROGLÍFICH

X
S
LO LO

REY NANO.

FILLAS DE EVA.

Si ella fos sabatera
no sé si 'ls seus traballs foran conformes;
mes, de tota manera,
se veuria que té molt bonas formas.

Barcelona.—A. López Robert, impresor.—Asalt 63.